

Giza mama, az én bálnám

TÖRÖK ESZTER
rajzai

Egy füledt, augusztusi délutánon váratlanul beállított hozzánk Giza néni, anya testvére. Mit beállított, beviharzott! A bátyám szerint bármerre jár, nyomában porfelhők, villámok, sőt tornádók kelnek életre. De akkorák, hogy egyszerre két tehenet is képesek felragadni. Ezt hittem is, nem is. Elképzelttem a levegőben himbálódzó teheneket – az vitathatatlan: Giza mama minden irányban jó nagyra nőtt, és ha egy nagy felületű test sebesen mozog, bármit okozhat. Egyébként dohány- és fokhagymaszagot árasztott. Amit elrontott a

cigarettazással, rendszeres fokhagymaevéssel akarta helyrehozni.

Nem csoda, hogy hangja hallatára a testvéreim szélesebben a lakás legtávolabbi zugába menekültek. Én szokás szerint későn kapcsoltam, elszaladni már nem volt merszem, ott ragadtam a nappaliban, kitéve a tornádónak, teheneknek.

– Csókolom, Giza néni, anyáék nincsenek itthon, a többiek meg hátul vannak! – próbáltam azonnal nyilvánvalóvá tenni, hogy velem bizonyára semmi dolga nem lehet.

- Tudom, beszéltem anyáttal telefonon. Gondoltam, minek savanyodnátok a forró lakásban, lemehténék inkább a Dunára. A nagyok a számítógép előtt púposkodnak, mi? Jól van, hagyjuk itt őket, hozd a fürdőruhádat, gyorsan, gyorsan! - dörgött rám.

Leszegett fejjel, engedelmesen kullogtam Giza néni után. A Duna azért jó lesz, vigasztaltam magam. A folyót, és különösen a homokos strand környékét ismertem. Szerettem a víz augusztusi hőmérsékletét, az illatát, a délutáni kékes színét, a homokra ráfutó-visszahúzódó hullámok hangját. Meg figyelni a madarakat, különösen a gémek lassú elrugaskodását, és kiméret szárnycsapásait. De hát Gizával?

Mikor megérkeztünk a strandra, minden szem ránk szegeződött. És mikor Giza néni lehúzta magáról lepedő méretű nyári ruháját, egy kislány szája tátva maradt a látványtól.

Rögtön leszaladtam a vízhez, hogy minél távolabb kerüljek a bámulat tárgyától. Csak ott jutott eszembe, hogy nem hoztuk el a mentőmellényemet, ami nélkül tilos egyedül bemennem a vízbe. Ettől elkedvetlenedtem. Szerencsére ott hevert a közelben pár jó kacsakő, dobálni kezdtem, ahogy a bátyám tanította. A gömböc sárga kavics négyet pattant a vízen, mielőtt elmerült. Amikor elfogytak a köveim, homokvárat építettem, de hamar eluntam.

A nap egyre jobban tűzött, égette bőrömet. Irigykedve néztem a vízben mókázó gyerekeket. Nekifutásból ugráltak a partról a vízbe, egyenesen a szülők karjaiba. Mások állatfigurás úszógumikon, matracokon lubickoltak a part közelében. Felfújtt dínók, hattyúk, sárkányok, teknősök lepték el a

folyót. Én csak bokáig mertem bemenni a vízbe, az meg nem sokat ért a nagy hőségben.

Mérgesen pillantottam Giza néni felé. Mint egy partra vetett bálna feküdt a hasán, és egyenletesen emelkedett-ereszkedett a teste. Biztosan elaludt. Felébredni nem mertem, hogyisne! Az alvó oroszlánt, pontosabban a horkoló cetet nem szabad ingerelni!

Egyszer csak jótékony, hűvös árnyék takart be. A többi ember pillantását követve megfordultam, és a hegyként fölém tornyosuló Giza nénit láttam.

- Gyere, ne gubbassz itt a napon, ússzunk együtt!
- Még nem tudok úszni - vallottam be.

Giza néni ezt eleresztette a füle mellett. Megfogta a kezemet, óvatosan, lassan vezetett be az egyenletesen mélyülő folyóba. Mikor már majdnem a nyakamig ért, megállt, fél kézzel felkapott és finoman rátett a vízre. Biztatott, hogy tegyek pár karcsapást, csak bátran. Ekkorra már kicsit sem féltem, mert láttam, hogy úgy áll a vízben, mint a betoncövek, és akkora a kartávolsága, hogy mellőle aztán nem sodorhatna el semmi. Jókedvűen úszkáltam körülötte.

- Mássz fel a hátamra, meglátod, milyen jó móka lesz!

Nem kellett kétszer kérni. Kényelmesen elhelyezkedtem Giza mama nagy, széles hátán, megkapaszkodtam a vállában, és kezdetét vette a legnagyobb vízi kaland. Ő lett a bálnám, én voltam a potyautasa. Engedelmesen úszott arra, amerre irányítottam, közben ütemesen fújta ki a vizet fölfelé. Nagyokat nevtünk, a többi gyerek irigykedve nézett a partról.

PINEZICS MÁRIA

